

РЕШЕНИЕ

№ 9739

гр. София, 11.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **719** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл.226 от АПК.

Образувано е след като ВАС,с решение №13403/ 29.12.2025 г. по административно дело № 7248/2024 г. е отменил Решение № 7490/04.06.2024 г., постановено по адм. дело №11/2024 г. по описа на Административен съд София-град, като е върнал делото на същия съд за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Адм. дело №11/2024 г. по описа на Административен съд София-град е било образувано по жалба на Х. А. М., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220222005822-091-001 от 31.07.2023 г., издаден от Б. С. С. – орган, възложил ревизията, и А. Г. Н. – ръководител на ревизията, в частта в която е потвърден с Решение № 1512/23.10.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (Д“ОДОП“ С. при ЦУ на НАП) в частта относно установените задължения за главница и лихви общо в размер на 10 473,03 лв., която се равнява на 5354,78 евро, от които данък върху годишната данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ в размер на 8368 лв. и съответните лихви за просрочие общо от 2 105, 03 лв. за данъчните периоди 2017 и 2020 години.

С жалбата се твърди, че оспорваният РА е незаконосъобразен. Сочи се нарушаване на основни принципи и изисквания на ДОПК във връзка с установени при ревизията обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, по-конкретно нарушения при събиране на доказателствата за изясняване на относими към случая факти. Жалбоподателят твърди, че с РА незаконосъобразно са установени данъчни задължения за периодите 2017 г. и 2020 г. Отбелязва, че в нито един от ревизираните

периоди не е установено несъответствие между получените парични средства и направени разходи, нито че стойността на имуществото явно и съществено превишава размера на декларираните приходи, доходи, източници на финансиране или безвъзмездно финансиране. Счита, че неправилно не са признати разполагаеми парични средства в брой в началото и в края на отделните данъчни периоди. Намира тези констатации за неверни и нелогични. Излага собствени изчисления за разполагаеми парични средства в брой, като коментира данъчна основа за облагане с данъци за 2017 г. и 2020г. по чл.122, ал.2 и ал.4 от ДОПК. Изразено е искане за отмяна на РА.

В открито съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата. В с.з. адв. Х. настоява, че РА е нищожен, на основание извън обхвата на приетото ТР№ 3 от 26.06.2025 г., ОСК на ВАС. Тезата на жалбоподателя е, че със Заповед № РД-01-245 от 05.05.2022 г., издадена от директора на ТД на НАП С. е определен орган по приходите по чл. 112, ал. 1, т. 1 ДОПК, който обаче е от друга ТД на НАП- [населено място], и директорът на ТД на НАП – [населено място] не разполага с такива правомощия по отношение на орган по приходите от другата ТД на НАП/ [населено място]/ и счита, че тази хипотеза не е визирана в цитираното ТР. Същата теза се застъпва и в представените писмени бележки, представени в с.з. Претендира присъждане на направените по делото разноски по представен списък.

Ответникът - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, не се явява, не се представлява. В писмено становище оспорва жалбата като неоснователна по съображения, изложени в мотивите на решението на административния орган. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На жалбоподателя Х. М. е възложена ревизия за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г. със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220222005822-020-001 от 31.10.2022 г., връчена на 21.11.2022 г., изменена със Заповед № Р-22220222005822-020-002 от 20.02.2023 г., връчена на 10.07.2023 г., и двете издадени от Б. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В..

Със Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г., издадена от изпълнителния директор на НАП на основание чл. 12, ал. 6 и чл. 10, ал. 8 и ал. 9 от ЗНАП, е овластен заместник-изпълнителния директор Г. Д. с правомощията да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК (т. 1 от заповедта). Съгласно т. 3 от същата - при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции със заповед може да нарежда служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. На основание горепосочената заповед и чл. 12, ал. 6 от ДОПК от зам.-изп. директор на НАП Г. Д. е издадена Заповед № З-ЦУ-753/05.05.2022 г., с която определя по отношение на Б. С. С. – началник на сектор „Ревизии“ в ТД на НАП В., и А. Г. Н. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП В., да не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и ал. 8 от ДОПК относно териториалната компетентност на органите по приходите. Със Заповед № З-ЦУ-1949/28.10.2022 г. на зам.-изп. директор на НАП, на основание чл. 10, ал. 9 от Закона за НАП и горепосочената заповед № З-ЦУ-753/05.05.2022 г., са определени органи по приходите при ТД на НАП В., като компетентни органи да осъществяват производства по данъчно-осигурителен контрол, за които на

основание чл. 8 от ДОПК е компетентна ТД на НАП С., по отношение на посочени в приложение към заповедта лица, включително и Х. А. М., с компетентна ТД на НАП на ЗЛ – ТД на НАП С.. Възложено е на директора на ТД на НАП С. да определи началници на сектори, които да възложат ревизии на посочените в приложението лица. Със Заповед № РД-01-245/05. 05.2022 г. на директора на ТД на НАП С., на основание чл. 11, ал. 3 от ЗНАП, във вр. с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и Заповед № З-ЦУ-753/05. 05.2022 г. на зам.-изп. директор на НАП Г. Д., е оправомощен с функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК Б. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП В..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22220222005822-092-001/10.07.2023 г., срещу който е подадено възражение от ревизираното лице, което е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА № Р-22220222005822-091-001 от 31.07.2023 г., издаден от Б. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП В. – орган, възложил ревизията, и А. Г. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. – ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 31.07.2023 г. С РА № Р-22220222005822-091-001 от 31.07.2023 г., в оспорената част са установени задължения за главница и лихви общо в размер на 10 473,03 лв., която сума се равнява на 5354,78 евро, от които данък върху годишната данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ в размер на 8368 лв. и съответните лихви за просрочие общо от 2 105, 03 лв. за данъчните периоди 2017 и 2020 години.

С РА, за 2019 г. са установени недеklarирани доходи в размер на 1 625,00 лв. от продажба на картина, за което е определен данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 162,00 лв. и лихви за просрочие в размер на 55,01 лв. В тази част РА не е оспорен пред директора на ДОДОП и съответно пред АССГ.

Установено е, че жалбоподателят Х. А. М. е местно физическо лице по смисъла на чл. 4, ал.1 т.1 от ЗДДФЛ с постоянен адрес [населено място], [жк], № 208, вх.Ж, ет.06, ап.015. За ревизираните периоди от лицето не са подавани декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ.

В хода на ревизионното производство е установено, че за жалбоподателя Х. А. М. има данни за участие в следните търговски дружества: "Фиделис М" ЕООД, ЕИК[ЕИК] - ревизираното лице е едноличен собственик на капитала. Същия е бил и управител на дружеството за периода от 30.06.2016г. до 25.02.2022г. ; "Витоша Билдингс" ЕООД, ЕИК[ЕИК] - ревизираното лице е управител на дружеството за периода от 01.06.2017г. до 04.10.2019г. Едноличен собственик на капитала на дружеството от 01.06.2017г. е "Фиделис М" ЕООД, ЕИК/ПИК[ЕИК] ; "Кания" АД, ЕИК/ПИК[ЕИК] - ревизираното лице е едноличен собственик на капитала и член на Съвета на директорите за периода от 25.02.2016г. до 15.04.2022г.

За периода от 01. 01.2016 г. до 31.03.2017 г. Х. М. е бил студент в Университета по архитектура, строителство и геодезия /УАСГ/, за което са подадени декларации обр.3 с код на вида осигурен №53.

За периода от 01.08.2017 г. до 04.01.2018 г. от ревизираното лице е подадена Декларация обр.7 с вх.№[ЕГН]/09.01.2019 г. за лица, неподлежащи на здравно осигуряване на друго основание по Закона за здравното осигуряване, с която декларира дължими здравни вноски като безработен в месечен размер на 18,40 лв. Дължимите вноски за периода са в размер на 94,78 лв. и лихва за просрочие в размер на 10,41 лв. На 07.01.2019 г. от ревизираното лице са внесени 92,00 лв. - вноски за здравно осигуряване.

За ревизираното лице, са подавани уведомления за сключени трудови договори през ревизирания период от „КАНИЯ“ АД и „АРА ХОЛДИНГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

През ревизирания период Х. М. е получавал доходи по сключени трудови договори както следва:

1. от „КАНИЯ“ АД с ЕИК[ЕИК] сключен трудов договор за периода от 05.01.2018г. до 05.10.2021г. Деклариран изплатен доход по трудови правоотношения, както следва:
 - през 2018г. - бруто доход 7604.55лв., удържани ЗОВ – 1047, 91лв., удържан данък в/у дохода – 655, 62лв.
 - през 2019г. - бруто доход 8446.20лв., удържани ЗОВ – 1163, 79лв., удържан данък в/у дохода - 728.24лв.
 - през 2020г. - бруто доход 8496.60лв., удържани ЗОВ – 1170, 74лв., удържан данък върху дохода - 732.59лв.
 - през 2021г. - бруто доход 7904.27лв., удържани ЗОВ – 1088, 96лв., удържан данък в/у дохода - 681.33лв.;

2. от „АРА ХОЛДИНГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] сключен трудов договор за периода от 04.10.2021г. до 17.01.2022г. Деклариран изплатен доход по трудови правоотношения, както следва:

- за периода от 04.10.2021г. до 31.12.2021г. - бруто доход 6535, 80лв., удържани ЗОВ - 900.64лв., удържан данък в/у дохода - 537.81лв.

През ревизирания период жалбоподателят притежавал недвижим имот и товарен автомобил БМВ 120Д, закупен през 2014 г. Въз основа на събраните доказателства, на годишна база е направена съпоставка на получените от лицето доходи и извършени разходи за всяка една година от ревизираните периоди. Данните са отразени в таблици в РД.

В резултат на съпоставките за всички ревизирани периоди не е констатирано несъответствие между получени доходи и направени разходи.

През ревизирания период жалбоподателят е притежавал банкови сметки в „БАНКА ДСК“ ЕАД, И. АСЕТ БАНК“ АД, „ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА“ АД и LTU GBR REVOLUT, описани в таблица в РД. При анализ на получените извлечения от движението по банковите сметки са установени получени суми с неизяснен произход от следните 5 наредители: Х. Л. И. /дядо на жалбоподателя/, „ФИДЕЛИС М“ ЕООД, К. Я., Е. Г. и Г. Е. Н.. Във връзка с това ревизиращият екип е преценил, че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 1, т.2, т. 5 от ДОПК. На 10.05.2023 г. на жалбоподателя е връчено Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК №Р-22220222005822-113-001/21.04.2023 г. Едновременно е връчено Уведомление по чл. 17 от ДОПК №Р-22220222005822-139-001/21.04.2023 г. В отговор с вх. №12177-040-002/26.05.2023 г. са дадени обяснения.

В писмените обяснения/л.86/ по РП жалбоподателят М. декларира, че: През ревизирания период от 2016 г. до 2021 г., е получавал доходи по трудови правоотношения изплатени от „КАНИЯ“ АД и „АРА ХОЛДИНГ“ ЕООД. Декларира, че е ползвал кредит от Банка ДСК в размер на 26000 лв.който кредит изплаща. По отношение получените преводи от Х. Л. И., декларира, че представлявали дадени му суми от дядо му Х. И., които са били необходими, за да закупи имот в [населено място] ,[жк]от Г. Е. Н. за който имот заплатил от тези средства капаро в размер на 20000,00 лв. на дата 10.02.2020 г. Тъй като сделката се забавя през м. февруари 2020 г. посочва, че предоставил от средствата, получени от дядо му, сумата от 80000,00лв.на дружество "Ф. М" ЕООД, което към онзи момент имало сключен договор за строителство на Еднофамилна къща в [населено място], [улица] с И. Б. С. и Б. П., които средства дружеството използва за строителството на гореописаният имот. В обясненията РЛ твърди, че на 11.03.2020 г., предоставените парични средства са му върнати от „Фиделис М" ЕООД, като твърди че движенията на тези средства са отразени по сметка на собственика. Наредените преводи на 11.03.2020 г. към Г. Е. Н., в размер на 91257,90лв. с основание плащане по договор и на 03.02.2020 г. в размер на 1650,00 лв., представляват частично плащане по договор за покупка на имот в

[населено място], [жк], [жилищен адрес] които средства е получил от дядо си. Ревизираното лице е декларирало, че е внасяло суми отразени по сметка на собственика в дружество „Ф. М“ ЕООД, която сума му е възстановена с банков превод. Декларира, че полученият превод от К. Я. на 28.05.2019 г. в размер на 1000,00 лв. и на 08.07.2019 г. превод в размер на 710 лв., представляват временно предоставени му средства, които е върнал на К. Я., който му е приятел, като е оставил и тел. за контакт с него. Твърди, че получените от него преводи от Е. Г. както следва: на 17.01.2017 - 1891,80 лв.; на 13.02.2017 г. - 942,27 лв.; на 14.02.2017 г. - 946,23 лв., представлявали средства, които е събирал за организация на събитие, свързано с университета в който е учил – УАСГ, а с Е. Г. са били колеги в УАСГ. Посочва, че полученият превод по банковата му сметка от Г. Е. Н. в размер на 92907,20 лв. представлява върната сума по договора за покупко - продажба на апартамента в К. село, тъй като реално сделката не се осъществява. Към представеното обяснение не са приложени документи, удостоверяващи твърденията в него.

Извършени са допълнителни проверки. В резултат на събраните доказателства са установени следните факти и обстоятелства:

1. Относно преводите по банкова сметка № [банкова сметка] в БАНКА ДСК ЕАД от Х. Л. И. /дядо на ревизираното лице/ общо в размер на 123 500,00 лв., в т.ч. на 26.11.2018 г. – 2 000,00 лв.; 19.04.2019 г. – 500,00 лв.; 12.07.2019 г. – 6 000,00 лв.; 13.08.2019 г. – 1 000,00 лв.; 03.02.2020 г. – 56 700,00 лв. и 03.02.2020 г. – 57 300,00 лв., след извършена проверка на наредителя е установен произход на средствата – от доходи пенсии и трудова дейност на дядото / лекар на частна практика/, за което са били подадени декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ. Въз основа на събраните доказателства на ревизираното лице са признати като необлагаем доход от дарения, преведените суми от дядо му. В тази връзка с РА не са установени допълнителни задължения.

2. От ревизираното лице са получени през 2017г. преводи в общ размер на 3780,30 лв. по банкова сметка № [банкова сметка] в Банка ДСК ЕАД, от Е. Г. / на 17.01.2017г. в размер на 571 долара / 945.90 лв., 17.01.2017г. в размер на 571 долара / 945.90 лв., на 13.02.2017г. в размер на 571 долара / 942.27 лв., на 14.02.2017г. в размер на 571 долара / 946.23 лв./ . Прието е, че така получените доходи следва да се третираат като облагаеми доходи от други източници/ чл.35, т.6 ЗДДФЛ/. Жалбоподателят е декларирал, че е събирал парични средства за организация на събитие, свързано с университета /УАСГ/, в който е учил. Заявил е, че с Е. Г. са били колеги в УАСГ. Не са ангажирани доказателства, подкрепящи това твърдение. Не са предоставени идентифициращи данни за лицето, наредило паричните преводи. Същото е посочено в банковите извлечения само с две имена - Е. Г.. Паричните преводи са с еднакви размери и в чуждестранна валута/ щатски долари/. Не са ангажирани доказателства, че полученият доход от 3 780,30 лв. е необлагаем по смисъла на чл. 13 от ЗДДФЛ. Поради това той е третиран като облагаем доход от други източници по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ и е включен в общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ. В резултат на горното за 2017 г. са определени допълнителни задължения за данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 368,80 лв. и лихви за просрочие в размер на 199,69 лв.

3. За преводи по банкова сметка № [банкова сметка] в БАНКА ДСК ЕАД от К. Я. Я. на обща стойност 1 710,00 лв., в т.ч. на 28.05.2019 г. – 1 000,00 лв. и на 08.07.2019 г. – 710,00 лв., са кредитирани обясненията на ревизираното лице, че средствата са временно предоставени от приятел, които са му върнати. В тази връзка с РА не са установени допълнителни задължения.

4. За получените през 2020г. преводи по банкова сметка № [банкова сметка] в И. АСЕТ БАНК АД, от Г. Е. Н. в размер на 92 907,90 лв., с основание - по споразумение, съгласно дадените обяснения и допълнителни проверки на лицето и на данни от Имотния регистър, описани на стр. 17 в РД, органите по приходите са приели за вярно обяснението на жалбоподателя, че сумата представлява възстановяване на платен

преди това аванс за покупка на недвижим имот, която сделка е развалена. В тази връзка с РА не се установени допълнителни задължения.

5. За получен по банкова сметка №[банкова сметка] в БАНКА ДСК ЕАД паричен превод на 11.03.2020 г. от „Фиделис М“ ЕООД с основание –„предоставени средства на собственика“, в размер на 80 000,00 лв. е прието, че представлява недеklarиран друг облагаем доход по чл.35, т.6 ЗДДФЛ.

Установено е, че от 30.06.2016 г. до 25.02.2022 г. едноличен собственик на капитала и управител на „Фиделис М“ ЕООД е жалбоподателят, след което е вписан нов управител А. М. М. /баща на жалбоподателя/. Дружеството не е регистрирано по ЗДДС. Няма собствени имоти и МПС. Няма информация за стопанисван обект. Няма регистрирано фискално устройство. Има назначено едно лице на трудов договор. Не е подало годишни данъчни декларации /ГДД/ по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане за 2020 г. и 2021 г. За периода от 01. 01.2020 г. до 31.12.2021 г. е извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства , приключила с Протокол №П-22221722018076-073-001 от 29.07.2022 г. Възложено е извършването на ревизионно производство. Бил е издаден приобщеният към административната преписка РД №Р-22220222005127-092-001/22.03.2023 г., /както и представеният Ревизионен акт № Р-22220222005127-091-001 от 01.09.2023г. срещу „Фиделис М“ ЕООД , оспорването срещу който е отхвърлено с решение № 35073/24.10.2025г.по адм.д.№ 631 /2024г. на АССГ/. В хода и на двете производства са изготвени и връчени ИПДПОЗЛ, с които са изискани първични документи, счетоводни регистри – синтетични и аналитични, справки и писмени обяснения за периода от 01. 01.2020 г. до 31.12.2021 г. Не са представени оборотни ведомости и главни книги, удостоверяващи водено счетоводство. В хода на ревизията е посетен адреса за кореспонденция, съвпадащ с адреса по ДОПК, във връзка с преглед на първични и вторични оригинални счетоводни документи на ревизираното дружество. На адреса в С.,[жк], [жилищен адрес] не е открит управителя, нито упълномощено лице за връзка с НАП. От „Фиделис М“ ЕООД не са публикувани годишни финансови отчети /ГФО/.

С РА/РД, относно 2017г., за получените парични преводи по банкова сметка №[банкова сметка] в БАНКА ДСК ЕАД, от Е. Г. на обща стойност 3 780,30 лв. същите са третираны като облагаем доход от други източници по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ и са включени в общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ. Съответно за 2017 г. са определени допълнителни задължения за данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 368,80 лв. и лихви за просрочие в размер на 199,69 лв. Съгласно РА/РД, ГДО за 2017 г. е определена по общия ред; тя не е такава по чл. 122 от ДОПК. Посочено е: Общ доход-3780.00 лв. , Задължителни осигурителни вноски по чл.40, ал.5 от ЗЗО - 92.00 лв. / от получените доходи от други източници са приспаднати задължителните здравноосигурителни вноски, внесени по реда на чл. 40, ал. 5 от ЗЗО, т. к. във връзка с подадената от жалбоподателя Декларация обр.7. са внесени здравноосигурителни вноски в общ размер 92.00лв./, Годишна данъчна основа -3688.00 лв., Други доходи по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ - 3688.00, общ размер на облагаемия доход-3688.00 лв., общ размер на данъчните облекчения- 0 лв., ГДО по чл. 17 от - 3688.00 лв., Данък върху общата данъчна основа 10% - 368.80 лв., дължим данък за довносяне- 368.80 лв.

В РА/РД, относно 2020 г. е извършен анализ на тегленията в брой от жалбоподателя Х. М. от банкова сметка №[банкова сметка] в БАНКА ДСК след 03.02.2020 г. до 01.03.2020 г. Данните за направените тегления по дати и суми са описани в таблица в РД.

Установено е, че общият размер на изтеглената сума през м.02.2020 г. е в размер на 67 600,00 лв. Поради това е прието за дискредитирано твърдението в обясненията по ревизионното производство на ревизираното лице, че предоставената на „Фиделис М“ ЕООД сума от 80 000,00 лв. е с произход полученото дарение и тази сума му е възстановена по банков път на 11.03.2020 г. Посочено е, че ревизираното лице не е представило доказателства, че полученият доход от 80 000,00 лв. е необлагаем, по смисъла на чл. 13 от ЗДДФЛ и сумата е третирана като облагаем доход от друг източник на основание чл. 36, т. 6 от ЗДДФЛ и е включена при определяне на общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2020 г. В резултат, за 2020 г. е определен допълнителен данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 8 000,00 лв. и лихва за просрочие в размер на 1 905,34 лв. Съгласно РА/РД, ГДО за 2020 г. е определена по общия ред; тя не е такава по чл. 122 от ДОПК. За 2020г. с РА/РД е установено: Доходи от трудови и приравнени на тях правоотношения – 8496, 60 лв., Дължими ЗОВ -1170, 74 лв., облагаем доход от трудови правоотношения -7325, 86 лв., Други доходи по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ - 80000, 00 лв., Общ размер на облагаемия доход -87325, 86 лв., Общ размер на данъчните облекчения- 0 лв., Сума от годишните данъчни основи по чл. 17 от ЗДДФЛ - 87325,86 лв., Данък върху общата данъчна основа -8732, 59 лв., Авансово внесен данък-732, 59 лв., Дължим данък за довносяне - 8000, 00 лв.

РА е оспорен пред по-горестоящия орган по чл. 152, ал. 1 от ДОПК, в частта относно установените задължения за главница и лихви общо в размер на 10 473,03 лв. (5354,78 евро), от които данък върху годишната данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ в размер на 8368 лв. и съответните лихви за просрочие общо от 2 105, 03 лв. за данъчните периоди 2017 и 2020 години.В тази връзка е постановено Решение № 1512/23.10.2023 г. на директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП. С решението актът е изцяло потвърден, а жалбата срещу него е отхвърлена като неоснователна. Решението е връчено на ревизираното лице по електронен път на 24.10.2023 г., видно от представено удостоверение за извършено връчване по електронен път .

С жалба вх. № 53-04-802/07.11.2023 г. по описа на ДОДОП С. РА е оспорен по съдебен ред, във връзка с което е образувано адм. дело №11/2024 г. по описа на Административен съд София-град. ВАС с решение №13403/ 29.12.2025 г. по административно дело № 7248/2024 г. е отменил Решение № 7490/04.06.2024 г., постановено по адм. дело №11/2024 г. по описа на Административен съд София-град и е върнал делото на същия съд за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

По делото са приети документите от ревизионното производство, изисканите от съда, представените от страните, както и тези от предходното разглеждане на делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт и е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол пред АССГ е Ревизионен акт (РА) № Р-22220222005822-091-001 от 31.07.2023 г., издаден от Б. С. С. – орган, възложил ревизията, и А. Г. Н. – ръководител на ревизията, в частта в която е потвърден с Решение № 1512/23.10.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ДОДОП С. при ЦУ на НАП) в частта относно установените задължения за главница и лихви общо в размер на 10 473,03 лв. / 5354,78 евро/, от които данък върху годишната данъчна основа по

чл.17 ЗДДФЛ в размер на 8368 лв. и съответните лихви за просрочие общо от 2 105, 03 лв. за данъчните периоди 2017 и 2020 години.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

РА е издаден в установената писмена форма, мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен. Спазен и преклузивния срок по чл.109 от ДОПК.

По компетентността на органа, издал РА: На основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. В с.з. жалбоподателят настоява, че РА е нищожен, независимо от ТР № 3 от 26.06.2025 г. по т. д. № 2 по описа за 2024 г. ОСК на ВАС. Тезата на жалбоподателя е, че със Заповед № РД-01-245 от 05. 05.2022 г., издадена от Директора на ТД на НАП [населено място] е определен орган по приходите по чл. 112, ал. 1, т. 1 ДОПК, който е от друга ТД на НАП- [населено място], и директорът на ТД на НАП – [населено място] не разполага с такива правомощия по отношение на орган по приходите от другата ТД на НАП/ [населено място]/.

Този въпрос вече е разгледан от ВАС, който с цитираното решение отменително №13403/ 29.12.2025 г. по административно дело № 7248/2024 г. е отменил Решение № 7490/04.06.2024 г., постановено по адм. дело №11/2024 г. по описа на Административен съд София-град и е върнал делото на същия съд за ново разглеждане от друг състав на същия съд със задължителни указания новият състав на АССГ да разгледа останалите основания за законосъобразност на РА, именно защото ВАС е приел, че РА е валиден акт, и не е нищожен на претендираното от жалбоподателя основание. В цитираното отменително решение ВАС е приел и е дал задължителни указания:“*Оспореният РА е издаден от материално и териториално компетентни органи, с оглед на което не е нищожен. Като е приел друго, първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, който да се произнесе по останалите основания за законосъобразност на оспорения акт предвид обстоятелството, че същите не са обсъждани със съдебния акт*“.

С оглед твърденията в о.с.з., че РА е нищожен, на основание извън обхвата на приетото ТР№ 3 от 26.06.2025 г., ОСК на ВАС съдът намира за уместно да разясни подробно на жалбоподателя, приетото от ВАС на РБ.

Компетентността на административния орган представлява кръгът въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. АПК в чл. 4, ал. 1 прогласява принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не породят правни последици. Без значение е дали е нарушена материалната, местната

или компетентността на органа по степен. С Тълкувателно решение № 3 от 26.06.2025 г. по т. д. № 2 по описа за 2024 г. ОСК на ВАС е дал отговор точно на въпроса, поставен от жалбоподателя, а именно: „Нищожен ли е ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите - служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите /ТД на НАП/, определен със заповед по чл. 112, ал. 1, т. 1 ДОПК на директора на друга ТД на НАП въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изречение първо от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ и чл. 10, ал. 9 от Закона за НАП /ЗНАП/, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората /другата/ териториална дирекция?“. В тази връзка Общото събрание на колегиите на ВАС е приело, че ревизионният акт не е опорочен от обстоятелствата, че ревизията е възложена и в състава на издалите го органи по приходите като възложител на ревизията е участвал орган по приходите от друга териториална дирекция, щом ревизията е проведена в компетентната териториална дирекция, а възложилият е от кръга на тези по чл. 12, ал. 6, изр. 1 ДОПК и е определен по реда на чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК от директора на компетентната дирекция. Включването в персоналните предели на заповедта по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на длъжностни лица от състава на друга териториална дирекция, както в случая, не е в противоречие с правилото на чл. 11, ал. 1, т. 1 ЗНАП. Директорът и в тази хипотеза организира и ръководи териториалната дирекция в териториалния обхват, отреден с решението на управителния съвет по чл. 5, ал. 5, т. 5 ЗНАП. За тази територия определя органите по приходите компетентни да възлагат ревизия. Не се основава на позитивното право разбирането за дължимо отношение на субординация между териториалния директор и адресатите на заповедта му. За длъжностните лица от състава на подчинената му дирекция възможността да бъдат посочени да възлагат ревизии следва от организационното правомощие на директора по чл. 11, ал. 1, т. 1 ЗНАП и от правилото на чл. 7, ал. 1 ДОПК. С акта по чл. 12, ал. 6, изр. 1 ДОПК се разширява, извън кръга на длъжностните лица от състава на дирекцията, персоналният обхват на възможните адресати на заповедта по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Затова и разпоредбата въвежда изискване определящият органите по приходите с правомощия да възлагат ревизии териториален директор да е от компетентната дирекция. Липсва ограничение адресатите на заповедта да са от същата дирекция. Контролът върху органите по приходите, които не са от тази дирекция, не се осъществява с упражняване на правомощието по чл. 11, ал. 2, т. 4 ЗНАП /контрол върху дейността на органите и служителите на агенцията в съответната териториална дирекция/, а на това по чл. 11, ал. 1, т. 4 ЗНАП /организиране и ръководене на възлагането и извършването на проверки и ревизии/. В обобщение е прието, че в тази хипотеза ревизионният акт не е издаден в противоречие с разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 2 ДОПК. Не е иззета компетентността на изпълнителния директор или определен от него заместник за възлагане на ревизия „за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски“. И. на правомощието на органа по приходите да възлага ревизии и да участва в издаването на ревизионния акт е законът /вж. чл. 112, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК/, а не заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК, определяща кръга от длъжностни лица с функции на органи по приходите от компетентната териториална дирекция, които да възлагат ревизии /в този смисъл са решаващите мотиви на ТР № 5/13.12.2016 г. на ОС на I и II колегия на ВАС по тълкувателно дело № 10/2016 г./.

Крайният извод е, че заключителният акт в ревизионно производство, образувано по

възлагане от орган по приходите от териториална дирекция, която е различна от компетентната по чл. 8 ДОПК, а този орган е определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на териториалния директор на компетентната дирекция и е в субективните предели на заповеди по чл. 10, ал. 9 ЗНАП и чл. 12, ал. 6 ДОПК, е валиден. При този отговор на поставения въпрос и на основание чл. 130, ал. 2 ЗСВ, процесният РА, за който отново се настоява, че бил нищожен, е издаден от материално и териториално компетентни органи. В този смисъл доводите на жалбоподателя са в противоречие с цитираното ТР.

Също така, всички документи, съставени от органите по приходите, в хода на ревизията - ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са подписани от лицата, посочени в тях като техни издатели, с КЕП, които са били активни и валидни към датата на съставянето на съответния документ/което се отбелязва макар и и да не са правени възражения относно валидността на КЕП/. Издадените от органите по приходите в проведеното ревизионно производство са създадени като електронни документи, по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./ В този смисъл, приложима е фикцията, регламентирана в чл. 3, ал.2 от ЗЕДЕУУ относно писмената форма на издадения РА. Доказателствената стойност на подписан с КЕП електронен документ е приравнена на подписан писмен документ. Като електронен документ, подписан от посочените в него органи по приходите с притежавани от всеки един от тях КЕП, Разпоредбата на чл. 184, ал. 1 от ГПК е приложима в настоящото производство, съгласно § 2 от ДР на ДОПК, поради което създадените електронни документи са възпроизведени като преписи на хартиен носител, надлежно заверени от ответната страна. От приложените доказателства / компакт диск, л.62, адм.д.№11/24 г. на АССГ / е видно, че органите издали ЗВР,РД, РА притежават валидни КЕП. В тази връзка съдът счита, че ЗВР, ЗИЗВР и РД и РА са съставени от компетентни органи и са подписани надлежно с валидни КЕП.

В ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, предприетите процесуални действия са извършени по съответния ред, не са нарушени правата на ревизираното лице като страна в производството. Наведените в жалбата възражения за процесуална незаконосъобразност на оспорения РА, поради допуснати нарушения на основните принципи на данъчното производство, разписани в чл. 3 - чл. 6 от ДОПК съдът намира за неоснователни. В хода на ревизията органите по приходите са попълнили преписката с необходимите според тях доказателства, на база на които е извършена проверка на релевантните за облагането на жалбоподателя обстоятелства. Няма основание да се приеме, че някое от действията на приходната администрация, извършено за изясняване на правнорелевантните факти, не е в съответствие с реда и средствата, предвидени в ДОПК. На задълженото лице е осигурена достатъчна възможност да представи изисканите му документи и сведения в хода на извършваната ревизия, бил е редовно уведомен както за откриването на ревизионното производство, така и за всички последващи действия на органите по приходите, а също и за исканите от тях доказателства. Липсват данни в хода на ревизионното производство жалбоподателят да е имал някакви съмнения в обективността на органите по приходите и да е поискало член на ревизиращия екип да бъде отстранен, тъй като не е обективен. В процесуалния закон са предвидени достатъчно възможности ревизираното лице в

пълнота да упражни правото си на защита чрез попълване на преписката с необходимите доказателства, включително чрез отправяне до решаващия орган или до съда на искания за тяхното събиране. В жалбата неправилно се счита, че ДО е определена по реда на чл. 122 от ДОПК за 2017 г. и 2020 г. и се твърди, че в тази връзка били нарушени основни принципи на данъчния процес. Постоянна е практиката на Върховния административен съд, че разпоредбата на чл. 122, ал. 1 ДОПК дава право на органа по приходите да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ал. 2 на чл. 122 ДОПК основа, при наличието на някое от лимитативно изброените в същата разпоредба обстоятелства. Наличието на едно от основанията, изброени в чл. 122, ал. 1, т. 1 - 8 ДОПК, е достатъчно за провеждане на ревизията по особения ред и формиране на данъчната основа по чл. 122, ал. 2 ДОПК. Съгласно нормата на чл. 124, ал. 2 ДОПК в тежест на органите по приходите е да установят обстоятелството по чл. 122, ал. 1 от ДОПК за провеждане на ревизията при особени случаи. В съдебното производство по оспорване на ревизионния акт, доказателствената тежест е на решаващия орган - страна по делото съгласно чл. 159, ал. 2 ДОПК. Според разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ДОПК, в производството по обжалване на РА при извършена ревизия по чл. 122 ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Презумпцията за вярност на фактическите констатации е оборима, а доказателствената тежест за това носи жалбоподателят. Следователно, в производството по съдебно обжалване на РА в тежест на органите по приходите е да установят наличието на основание за облагане по особения ред, а в тежест на ревизираното лице е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдените от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. В случая обаче данъчната основа за 2017 г. и 2020 г. е била определена по общия ред, а не по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Следва принципно да се отбележи, че дори и в случаи, когато не са доказани обстоятелствата по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, а реално данъчната основа е формирана по общия ред и след правилно прилагане на материалния закон, то не може да се претендира, не и успешно, незаконосъобразност на цялото производство, т.е. опорочаването му и като последица отмяната на ревизионния акт. ГДО за 2017 и 2020 години не е определена по чл. 122 ал. 2 и ал. 4 от ДОПК. В този смисъл за съда е несподелима тезата, записана в жалбата, че са били „нарушени основни принципи и изискванията по чл. 3, чл. 5, чл. 6, ал. 3 от ДОПК във връзка с установени при ревизията наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от ДОПК“ и определяне на „данъчна основа за облагане с данъци за 2017 г. и 2020 г. по чл. 122, ал. 2 и ал. 4 от ДОПК...“.

По материалната законосъобразност на акта:

По делото е установено, че жалбоподателят Х. А. М. е местно физическо лице по смисъла на чл. 3, т. 1, вр. чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗДДФЛ и като такова е данъчно задължено лице по ЗДДФЛ за облагаемите си доходи, получени през данъчната година от източници в страната и чужбина, попадащи в обхвата на ревизията.

По същество спорът касае данъчното третиране на получените през 2017 г. и 2020 г. суми, съответно 3 780,30 лв. и 80 000,00 лв. Не се оспорва, че сумите са получени по банковата сметка на ревизираното лице през 2017 г. и 2020 г.

Относно установените с РА за 2017 г. допълнителни задължения на жалбоподателя за данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 368,80 лв. и лихви за просрочие в размер

на 199,69 лв.:

Жалбоподателят като местно физическо лице по смисъла на чл.3, т.1, вр чл. чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗДДФЛ, съгласно чл.6 и чл.12 от същия закон е носител на задължението за данъци за придобити доходи през данъчната година от всички източници в Република България и в чужбина. Съгласно чл.17 от ЗДДФЛ общата годишна данъчна основа е сумата от годишните данъчни основи по чл. 25, 30, 32, 34 и 36, намалена с предвидените в този закон данъчни облекчения. За ревизирания период от 2016г. до 2021г. съгласно чл.48, ал.1 от същия закон данъкът се определя, като общата годишна данъчна основа по чл.17 се умножи по данъчната ставка 10 на сто. За 2017г. от жалбоподателя Х. М. не е подавана ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ. По делото е установено, че през 2017г. по банковата сметка на жалбоподателя са получени от него облагаеми доходи в общ размер на 3780, 30лв., за които е следвало да подаде ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ. Сумата от общо 3780, 30лв. произтича от наредените 4 бр. преводи от Е. Г., като сумата е облагаем доход от други източници на основание чл.35,т.6 от ЗДДФЛ. Данъчната основа е брутната сума на получения доход. Съгласно чл. 36 от ЗДДФЛ от получените доходи от други източници се приспадат задължителните здравноосигурителни вноски, внесени от лицата по реда на чл. 40, ал. 5 от ЗЗО. От жалбоподателя /във връзка с подадена от същия Декларация обр.7 / са внесени здравноосигурителни вноски, по реда на чл. 40, ал. 5 от ЗЗО в общ размер 92,00лв., която сума е приспадната. Съгласно чл. 14, ал.1 от ЗДДФЛ, с данък върху общата годишна данъчна основа се облагат доходите по глава пета, придобити през данъчната година, с изключение на доходите от стопанска дейност като едноличен търговец и на доходите от друга стопанска дейност по чл. 29а. В съответствие с чл.16 и чл.17 от ЗДДФЛ общата годишна данъчна основа е сумата от годишните данъчни основи, определени за всеки вид доход, в зависимост от източника, намалена с предвидените в този закон данъчни облекчения. Данъчната основа е определена по посочения общ ред и е установен данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 368,80 лв. В РА/РД е допусната незначителна грешка, доколкото при изчисленията е посочен по - нисък размер на дохода за 2017г.- 3780 лв., вместо 3780,30 лв., която грешка се отразява незначително върху размера на данъка, определен на 368, 80 лв., вместо на 368, 83 лева, и при липса на възможност за корекция, с каквато не е разполагал нито директора на ДОДОП, съгласно чл.155, ал.8 от ДОПК, нито съда.

Съгласно чл. 10 ал.1 от ЗДДФЛ в зависимост от източника видовете доходи по този закон са: т. 6 доходи от източници по чл. 35. Съгласно чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ /в приложимата редакция/, облагаемият доход е брутната сума на облагаемите доходи, придобити през данъчната година от всички други източници, които не са изрично посочени в този закон и не са обложени с окончателни данъци по реда на този закон или с окончателни данъци по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане. В данъчното законодателство и в частност в ЗДДФЛ, отделните източници на доходи не се изброяват изчерпателно /по аргумент от чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ/, като нормативно регламентираният принцип е, че подлежат на облагане доходите от всички източници, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закона /чл. 12, ал. 1 от ЗДДФЛ/. Систематично разпоредбата на чл. 35, т. 6 от ЗДДС се намира в раздел VI-доходи от други източници, като в т. 1 до т. 5 са посочени видовете източници, а в т. 6 е предвидено източникът да е различен от посочените, но установен като такъв. В случая източникът на доход е установен, като се касае до получената сума от 3780, 30лв. по банковата сметка на жалбоподателя, в резултат на наредените 4 бр. преводи. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства в

посока получената сума да се третира като необлагаем доход по чл.13 от ЗДДФЛ. Получените суми представляват облагаем доход по смисъла на чл. 12, ал. 1 ЗДДФЛ във връзка с чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ. В хода на ревизията са представени само общи обяснения, че сумите са били преведени на жалбоподателя във връзка с организация на неясно какво събитие на университета и при неяснота дали, кога и къде е проведено, като не е предоставена никаква конкретна информация и доказателства за него. Не са представени доказателства и за евентуално разходване на сумата за провеждане на събитието. Подобни доказателства не са представени и в хода на съдебното производство. Не е предоставена и информация, позволяваща да се идентифицира лицето Е. Г./ Е. Г./ , което е превело сумите. Това обстоятелство е възпрепятствало ревизиращия екип да извърши проверка на наредителя на плащанията. Съгласно извлечението от банковата сметка на жалбоподателя в банка ДСК за преводите няма записано твърдяното от ревизираното лице основание по организиране на неясно какво и къде събитие на университета във връзка с което да са изпратени щатските долари. Записано е в извлечението от банковата сметка „Е. Г. - VISA P2P – получаване суми“ / т.е., извършен директен превод от притежател на Visa карта/. Предвид изложеното законосъобразно приходната администрация е квалифицирала получените суми като облагаем доход от друг източник по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ и ги е включила при определяне на данъчната основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2017г., когато е получен дохода. В този смисъл правилно са установени задължения за данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчната 2017 г.

Относно задълженията за 2020г., жалбоподателят Х. М. е получавал доходи по сключен трудов договор, от „Кания“ АД с ЕИК[ЕИК] / бруто доход 8496, 60лв., удържани от работодателя задължителни осигурителни вноски- 1170.74лв., удържан данък върху дохода – 732,59лв./ . През 2020г.- на 11.03.2020г., по банкова сметка на жалбоподателя са установени получени от него доходи в размер на 80000, 00лв. - облагаем доход от други източници на основании чл.35, т.6 от ЗДДФЛ, изплатени от „Фиделис М“ ЕООД - свързано дружество, за които ревизираното лице е следвало да подаде ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ. Съгласно чл. 36 от ЗДДФЛ при формиране на данъчната основа за облагане на дохода, от получените доходи от други източници се приспадат единствено задължителните здравноосигурителни вноски, внесени от лицата по реда на чл. 40, ал. 5 от ЗЗО за данъчния период, каквито от задълженото лице не са правени. Съгласно чл.14 от ЗДДФЛ с данък върху общата годишна данъчна основа се облагат доходите по глава пета, придобити през данъчната година, с изключение на доходите от стопанска дейност като едноличен търговец и на доходите от друга стопанска дейност по чл. 29а. от ЗДДФЛ. В съответствие с чл.16 и чл.17 от ЗДДФЛ общата годишна данъчна основа е сумата от годишните данъчни основи, определени за всеки вид доход, в зависимост от източника, намалена с предвидените в този закон данъчни облекчения. Общата ГДО по чл. 17 ЗДДФЛ е формирана като сума от годишните данъчни основи по чл. 25 и чл. 36 ЗДДФЛ. Общата ГДО по чл.17 ЗДДФЛ е 87325.86 лв. Съгласно чл. 48 ал.1 от ЗДДФЛ, размерът на данъка върху общата годишна данъчна основа се определя, като общата годишна данъчна основа по чл. 17 се умножи по данъчна ставка 10 на сто. Правилно данъкът върху общата ГДО по чл. 17 от ЗДДФЛ е определен на 8732.59 лева, като е приспаднал авансово внесения данък от 732, 59 лв. и е установен данък за донасяне в размер на 8 000, 00 лева.

Относно приложеното данъчно третиране на получената през 2020 г. сума от „Фиделис

М“ ЕООД правилно органите по приходите са приели за дискредитирани твърденията на ревизираното лице в писмените му обяснения по ревизионното производство, че в предходен момент е предоставил на дружеството, получените от дядо му парични средства. В банковото извлечение е записано като основание за превода от „Фиделис М“ ЕООД на 80 000 лв. към жалбоподателя - „ предоставени средства на собственик. Установено е, че по банковата сметка № [банкова сметка] в Банка ДСК на жалбоподателя са получени преводи от Х. И./ дядото/ в общ размер на 114 000, 00лв. РЛ е твърдяло в обясненията си, че през м. февруари 2020г. / не е конкретизирано на коя дата и по какъв начин – касово,безкасово/ е предоставило, от средствата получени от дядо му /по банковата сметка № [банкова сметка]/ сумата от 80000,00лв. на дружеството "Фиделис М" ЕООД. РЛ е твърдяло и че предоставените парични средства са му върнати от „Фиделис М" ЕООД на 11.03.2020 г. и е настоявало, че движенията на тези средства са отразени по сметка на собственика. В подкрепа тези твърдения не са представени никакви документи и доказателства, нито за основанията за внасяне на горе цитираната сума в патрумониума на „Фиделис М" ЕООД, на което дружество към този момент ревизираното лице е било управител и едноличен собственик на капитала, нито за отразяването им в счетоводството на дружеството. Не са представени документи в подкрепа на твърденията на жалбоподателя, удостоверяващи, как и по какъв начин - касов или безкасов са внесени през месец февруари 2020г. въпросните 80000, 00лв. в патрумониума на дружеството. Наред с това, разходването на получените от жалбоподателя средства, получени от неговия родственик/ Х. Л. И./, е подробно анализирано в ревизионния доклад. Анализирани са и направените тегления от банковата сметка на жалбоподателя от постъпването на сумите от Х. И./ дядото/ до края на месец февруари 2020г. вкл./ предвид твърденията, че през февруари 2020г. са предоставени от жалбоподателя парични средства на дружеството/. Констатирано е коректно, че изтеглените средства в брой са в по-малък размер от сумата, за която РЛ твърдяло да е била предоставена на „Фиделис М“ ЕООД през месец февруари 2020г. и да е с произход постъпилите средства от дядото / по банковата сметка с № [банкова сметка] в Банка ДСК /. От „Фиделис М" ЕООД също не са представени изисканите документи и обяснения, не са представени никакви доказателства във връзка твърдяното предходно получаване на сумата от дружеството и последващо разчитане с лицето. Както при насрещната проверка, така и при предходните контролни производства не са представени счетоводни документи. При извършените контролни производства на „Фиделис М" ЕООД не е установено редовно водено счетоводство. Не са налице никакви доказателства, от които да се установява, че процесната сума от 80 000,00 лв. получена от жалбоподателя може да се квалифицира като необлагаем доход по чл. 13 от ЗДДФЛ. Както директорът на ДОДОП е посочил, действително само за пълнота следва да се отбележи, че съгласно §1, т. 5, буква „а“ от ДР на ЗКПО скрито разпределение на печалба са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, букви „а“ и „б“. При това доходът би следвало да се обложи при източника. При ревизията на „Фиделис М“ ЕООД, за която е съставен РД №Р-22220222005127-092-001 от 22.03.2023 г. и РА, не са представени счетоводни документи, вкл. за естеството на платената сума и че тя попада в обхвата на посочената по-горе разпоредба. Всъщност в обясненията по

ревизионното производство, РЛ изобщо не е правило твърдения в такава посока / отделен би бил въпросът, който не е предмет на разглеждане в настоящото производство, че извършване на плащания от управител и ЕСК на дружество, представляващи скрито разпределение на печалба е едно от действията, което, при наличие и на останалите предпоставки, води до отговорност по чл.19 от ДОПК/.

РА в оспорената част е постановен в съответствие с материалния закон, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Съгласно чл. 161 ал.1 от ДОПК (Изм. - ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 01. 01.2016 г., изм. - ДВ, бр. 17 от 2026 г.) на ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Чл.37 от ЗПП сочи, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Според чл.24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 130 до 450 лв. С оглед материалния интерес на спора, както и значителната фактическа и правна сложност на същия, съдът намира, че на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в минималния предвиден размер от по 130 лева за настоящата инстанция, за предходното разглеждане по адм. д.№ 11/2024г. на АССГ и по адм.д. №7248/2024г. на ВАС или общо 390 лева, която сума, превалутирана съгласно чл. 12,13 от ЗВЕРБ, се равнява на 199, 40 евро, като в тази връзка се съобрази niskият материален интерес и липсата на фактическа и правна сложност на делото, като посочените размери на юрисконсултското възнаграждение се прецениха за справедливи.Наред с това на ответника са дължими и разноските за ДТ за касационното обжалване в размер на 83,78 лева, равняващи се на 42,84 евро, или всичко/ юрисконсултско възнаграждение и държавна такса/ в размер на 242,24 евро .

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Х. А. М., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220222005822-091-001 от 31.07.2023 г., издаден от Б. С. С. – орган, възложил ревизията, и А. Г. Н. – ръководител на ревизията, в частта в която е потвърден с Решение № 1512/23.10.2023 г. на Директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ДОДОП С. при ЦУ на НАП) в частта относно установените задължения за главница и лихви общо в размер на 10 473,03 лв., която сума се равнява на 5354,78 евро, от която - данък върху годишната данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ в размер на 8368 лв. и съответните лихви за просрочие общо от 2 105, 03 лв. за данъчните периоди- 2017 и 2020 години.

ОСЪЖДА Х. А. М., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да

заплати на Национална агенция по приходите сумата от 242,24 евро за направените разноси.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: